

Årsberetning for Assurandør-Societetet

aflagt af formanden, direktør **Bent Knie-Andersen**
ved societetets årsmøde den 24. april 1996 på Hotel d'Angleterre i København

På Assurandør-Societetets vegne vil jeg gerne byde velkommen til dette årsmøde. Vi er glade for, at så mange repræsentanter for folketing, ministerier og andre offentlige myndigheder såvel som for andre organisationer samt pressen traditionen tro viser os den interesse at deltage i vort årsmøde.

En særlig velkomst skal lyde til erhvervsministeren og økonomiministeren, som begge har gjort os den ære at komme til stede for at overvære årsmødet, og som også begge glædet os ved at love at ville komme med indlæg på mødet.

Bent Knie-Andersen

Den danske økonomi

Opsvinget i dansk økonomi synes at være kørt fast i løbet af 1995. Det er udviklingen på vore vigtigste udenlandske markeder – herunder først og fremmest Tyskland – der har været udslagsgivende. Om der er tale om en "pause", så opsvinget snart igen får kraft, eller om konjunktoren nu i en længere periode vil være præget af stagnation og recession, er det svært med sikkerhed at bedømme. Der er dog ikke meget, som tyder på en snarlig vending i den tyske økonomiske udvikling.

Herhjemme er det specielt bekymrende, at overskuddet på betalingsbalancens løbende poster synes at være i færd med at forsvinde. Dette må ses på baggrund af, at den danske

nettogæld til udlandet fremdeles er meget stor og således ved udgangen af 1995 androg 263 mia. kr. Udviklingen fjerner, hvad der har måttet være af råderum i dansk økonomisk politik og understreger nødvendigheden af et stop for omkostningsstigninger, herunder offentlige udgiftsforøgelser. En afsvækket konjunktur vil selvsagt også påvirke forsikringsmarkedet i begrænsende retning.

Udviklingen i forsikringserhvervet

For forsikringserhvervet har udviklingen i 1995 samlet indebåret en klar forbedring i forhold til året før. For skadesforsikringsvirksomheden viser regnskabsresultaterne således et samlet overskud før skat på ca. 3

mia kr. Der er imidlertid grund til at understrege, at denne forbedring hovedsageligt skyldes kursgevinster. Resultatet af den egentlige forsikringsdrift som helhed er stadig utilfredsstillende. Omkostningerne har været fallende, men erstatningsudbetalingerne stigende, og den stærke konkurrence mellem forsikringsselskaberne har endnu ikke muliggjort den tilpasning af præmieniveauerne, som må anses for bydende nødvendig med henblik på at opnå den fornødne rentabilitet i den egentlige skadesforsikringsdrift.

De økonomiske resultater er specielt presset på motorforsikringsområdet. Her er der brug for præmiestigninger, hvilket i øvrigt er accentueret gennem de afgiftsstigninger, der gennemførtes med virkning fra den 1. januar i år. Det må imidlertid også tages i betragtning, at strukturændringer i forsikrings erhvervet – med bl.a. øget skadesforsikrings salg gennem etablerede pengeinstitutfilialer – har og fortsat vil skærpe konkurrencen på privatkundemarkedet, hvilket i en periode kan udskyde muligheden for gennemførelse af nødvendige præmiestigninger.

På livs- og pensionsforsikringsområdet har den positive kapitalmarkedsudvikling naturligvis bidraget til at skabe gode resultater til gavn for pensionsopsparerne. I det hele taget er denne del af forsikringsvirksomheden inde i en tilfredsstillende udvikling, og selskaberne har hævdet sig særdeles godt på markedet.

Finansielle virksomheder og reguleringer

I det forløbne beretningsår har der i såvel medierne som i det politiske system været megen interesse for forsikring og i det hele taget for den finansielle sektor. Det er naturligvis i orden, at politikere og journalister interesserer sig for de finansielle virksomheder, der jo udgør et vigtigt led i samfundets infrastruktur. Der er dog visse sammenhænge, som i den forbindelse bør erindres og res-

pekteres i den offentlige og politiske debat.

Således er der grund til at fremhæve og kraftigt understrege, at de finansielle virksomheder – forsikringsselskaber, pensionskasser, pengeinstitutter, realkreditinstitutter, børsmæglerselskaber m.fl. – er private erhvervsvirksomheder, der bærer en betydelig del af beskæftigelsen i det danske samfund, og som typisk er i en konkurrencesituation såvel indbyrdes som i forhold til andre EU-landes finansielle sektorer. Denne konkurrence er på de fleste felter aktuel, men i hvert fald så godt som overalt potentiel, hvilket lægger et klart effektivitetspres på de danske finansielle virksomheder.

Den realitet indebærer, at de finansielle virksomheder ikke kan og ikke bør opfattes som en art halvoffentlige direktorater, hvis indsats skal styres, kontrolleres og i det hele taget vurderes i detaljen af politikere og medier.

Faktisk viser al erfaring – på dette som på andre erhvervsområder – at jo mere man regulerer, strammer op og kontrollerer fra politisk hold, des større er sandsynligheden for, at erhvervsområdet på sigt størkner i ineffektivitet, og at dynamikken uddør. De finansielle centre i verden, der skaber stor aktivitet og betydelige indkomster i de pågældende samfund, er netop opstået på steder, hvor liberale regelsæt og en erhvervsvenlig holdning har dannet baggrund. Derimod er det svært at finde eksempler på, at man noget steds har reguleret sig til erhvervsmæssig og økonomisk succes.

Derfor er det også bekymrende, at vi i disse år tilsyneladende er inde i en udvikling, som hælder stadig øgede reguleringer ud over den finansielle sektor. For få år siden ønskede man afregulering og flere frihedsgrader for ledelsen af de finansielle virksomheder. Nu synes pendulet at svinge i den modsatte retning, og hver gang et eller andet ”afsløres” i en avis, eller i øvrigt forekommer toneangivende erhvervspolitikere at være relevant som

led i den politiske profilering, så kalder det på stramminger og nye reguleringer. Selv om den danske finansielle sektor kom væsentligt bedre gennem vanskelighederne i slutningen af 80'erne og begyndelsen af 90'erne, end tilfældet f.eks. var i de andre nordiske lande, så er man fremdeles optaget af, hvordan det yderligere kan forebygges, hvad der kunne være gået galt. Undersøgelse på undersøgelse produceres, og desværre resulterer denne reguleringsvirus ofte i forslag om endnu flere kontrolforanstaltninger, som vi blandt andet ser i en række af de lovforslag for den finansielle sektor, som Folketinget for øjeblikket behandler.

Finanstilsynets rolle

Der ligger heri ikke nogen afstandtagen fra den kendsgerning, at de finansielle erhverv på forskellig måde varetager samfundsmæssige funktioner – og i det hele taget er vigtige led i samfundets infrastruktur – hvilket nødvendiggør et overordnet offentligt tilsyn. Som bekendt er dette fastlagt gennem den finansielle lovgivning og ved Finanstilsynets mellemkomst. Det principielle i den konstruktion ønsker jeg bestemt ikke at sætte spørgsmålstegn ved. Men den bør ikke bruges til at erstatte virksomhedernes professionelt funderede styring med politiske hovsaindgreb. Konstruktionen forudsætter derfor, at Finanstilsynet afskærmes i sin administrative virksomhed og ikke gøres til politisk kastebold. Jeg kan således erklære mig helt enig med formanden for Folketingets Erhvervsudvalg, når hun klart tager afstand fra ønskerne om at svække Finanstilsynets tavshedspligt med henblik på i højere grad at kunne orientere folketingspolitikere om foreliggende sager. En sådan udvikling vil være i uoverensstemmelse med de finansielle virksomheders og deres kunders tarv.

Folketingets erhvervsudvalg

Jeg vil også godt bemærke, at det er med en vis overraskelse, vi har konstateret, at Folketingets Erhvervsudvalg i februar nedsatte et underudvalg vedrørende den finansielle sektor. Underudvalget skal angiveligt drøfte principielle spørgsmål vedrørende den finansielle lovgivning på baggrund af henvendelser til erhvervsudvalget, konkrete sager, redegørelser fra ministre, artikler mv., og det kan foreslå erhvervsudvalget at arrangere møder med organisationer og eksperter, høringer o.l. Da Folketinget i sin tid oprettede stående udvalg på de forskellige lovgivningsområder, gav det som bekendt anledning til forfatningsretlige betænkeligheder. Med den nye knopskydning må de bekymringer da blive endnu mere udtalte. I betragtning af de sædvanlige danske parlamentariske forhold med mindretalsregeringer, kan man befrygte, at vi nu får en særlig skyggeregering på det finansielle felt resulterende i en vedvarende politisk støj og ustabil lovgivningssituation til skade for de finansielle erhvervsvirksomheder.

Regelforenklning og afbureaukratisering

Når dette er sagt, vil jeg i øvrigt gerne kvittere for erhvervsministerens, Finanstilsynets og Told og Skats initiativer til regelforenklning og afbureaukratisering. Societetet har udført en redegørelse herom til Finanstilsynet. Der er talrige lovregler, administrative bestemmelser etc., som kan afskaffes eller forenkles med det resultat, at tilværelsen bliver nemmere og mindre omkostningsbelastende at leve for forsikringsselskaberne og deres kunder. I flæng skal jeg bare nævne spørgsmål som stempelafgift, brandbidrag til Københavns og Frederiksberg kommuner og finansiering af orlov med pensionsmidler.

Et er imidlertid, at man forhåbentlig kan komme igennem med afskaffelsen af admini-

strativt belastende regler. Erfaringen er dog også den, at det næppe vil have positiv netto-virkning, hvis det ikke kombineres med stop for de mange sindrige nyopfindelser. I de senere år har vi bevidnet det ene efter det andet miniindgreb, som har haft til formål at skaffe et eller andet begrænset trecifret million-beløb til gavn for de betrængte offentlige finanser. Det er projekter, der er opfundet ved skriveborde fjernet langt fra markedernes virkelighed og ofte politisk aftalt som detaljer ved overordnede politiske forlig. Men deres gennemførelse skaber typisk administrative og forståelsesmæssige forbistringer, der er helt ude af proportioner, når de sammenholdes med resultaterne. Jeg tænker f.eks. på adskillige lapperier i relation til realrente-afgiften, på ændringen af motoransvarsafgiften for motorkøretøjer og på den såvel økonomisk som juridisk helt uigennemtænkte lovgivning om adgang for kommunerne til regres over for forsikringsselskaberne for udbetalte sygedagpenge. Lidelseshistorien er i virkeligheden meget længere, og vi kan kun grue for, hvad der kan komme. Det var såmænd meget nemmere og billigere, om societeten bare sendte en check på beløbet i hvert enkelt tilfælde. Men skal forenkling etc. tages alvorligt, bør det også indebære stop for mere af denne destruktive opfindsomhed. Så bør man for resten også sætte sig for, at regler af den ene eller anden art, som man konstaterer er overtrådt, principielt bør indskærpes og bringes til at fungere. I stedet for ser vi til tider i de situationer, at man kaster nye regler efter de gamle i den naive tro, at så skal det nok fungere.

Privatisering, udlicitering m.m.

Den politiske debat har i det forløbne beretningsår bl.a. drejet sig om grænsedragningen mellem den offentlige og den private sektor. Om den såkaldte privatisering, udlicitering eller hvad man nu vil kalde den. Mange af de

i den forbindelse anvendte ord har tilsyneladende i sig selv politisk signalværdi, der kalder ideologiske kamptropper i skyttegravene og får veteraner til at mindes fordums glans. Det giver pudsige episoder, men skal sikkert tages politisk helt alvorligt.

Jeg tror, at det er af betydning, at vi forsøger at afspænde og afdramatisere denne debat. Helt enkelt er det jo således, at alle anerkender, at en række opgaveløsninger i nutidens samfund er bedst egnet til at blive varetaget i offentligt regi, medens varetagelsen af andre opgaver ukontroversielt og bedst sker på privatøkonomiske, markedsbestemte vilkår. Et sted imellem disse yderpunkter findes imidlertid en gråzone, der er kendetegnet ved, at fordelingen af ansvaret for varetagelsen af de forskellige former for opgaveløsninger ofte er sket på grundlag af historiske tilfældigheder.

De offentlige opgaveløsninger hviler på en solidaritet i samfundet, der i sidste instans beror på skatteudskrivningen. De private løsninger varetages af den enkelte, isoleret set ved køb og salg på markedet. Herimellem findes imidlertid forsikringsløsninger som en art tredje vej. Forsikring hviler også på solidaritet inden for gruppen af forsikrede. Der kan være tale om ordninger, som bygger på helt frivillig deltagelse – f. eks. familieforsikringer og ulykkesforsikringer – eller ordninger som er et led i ansættelsesforhold eller aftaleforhold – f.eks. firma- eller arbejdsmarkeds-pensionsordninger eller ejendomsforsikringer – eller ordninger, som ligefrem er lovpligtige – f.eks. ansvarsforsikring for motorkøretøjer og for hunde samt arbejdsskadeforsikring.

Hvis man eksempelvis ikke havde det private familieforsikringsinstitut, måtte man antage, at det offentlige økonomisk ville gå ind, når en familie blev udsat for en velfærdstruende skade. Heldigvis klares dette i dag via forsikringen. Omvendt kan man forestille sig, at en række af de opgaver, som i dag løses i offentlig regi, på den ene eller den anden

måde helt eller delvis kunne undergives forsikringsløsning, varetaget af konkurrerende forsikringsselskaber. Det er jo en udvikling, som allerede i en årrække har kunnet konstateres, bl.a. ved oprettelse og udvidelse af de nye arbejdsmarkedspensionsordninger.

Der er mange muligheder, der bør overvejes, også for at aflaste de offentlige finanser så stat, amter og kommuner selv får mulighed for at tage nye opgaver op og forbedre løsningen af de opgaver, som naturligt hører hjemme i offentligt regi.

De fem nordiske forsikringsorgansiationer har foranstaltet en undersøgelse af de forskellige muligheder, der findes i de nordiske lande på dette felt. Velfærdsordninger i offentligt eller forsikringsregi – det er et debatindlæg, som vi håber vil få en god modtagelse.

Samarbejde og krydsejerskab

Med disse betragtninger har jeg allerede berørt noget helt centralt ved indholdet i forsikringerhvervet. Det er jo som bekendt det ældste finansielle erhverv herhjemme, startende allerede i begyndelsen af 1700-tallet med brandforsikringsvirksomhed.

Selv om der i dag – og efterhånden i flere år – har gjort sig betydelig krydsejerskab gældende mellem de finansielle virksomheder, således at banker ejer forsikringsselskaber og pensionskasser, forsikringsselskaber ejer banker osv., så er der alligevel tale om virksomheder, der er reguleret af hver sin lovgivning. Der er tale om afvigende finansielle love, oven i købet hvilende på forskellige EF-direktiver.

Det er vigtigt at slå dette fast. For samarbejde og krydsejerskab mellem finansielle institutter, anvendelse af fælles distributionskanaler osv. har tilsyneladende efterladt det indtryk, at alle virksomheder i den finansielle sektor er ens og derfor også bør reguleres ensartet. Intet kan være mere forkert.

Inden for de finansielle koncerner skal der være skotter mellem koncernens forskellige dele. Disse skotter har i praksis vist sig at holde – også i meget belastede situationer, som vi så det for få år siden.

Det bør imidlertid også være indlysende, at vi må fastholde et regelsæt, som muliggør, at de forskellige typer af finansielle virksomheder kan udføre deres funktioner bedst muligt. Eksempelvis er det klart, at livs- og pensionsforsikringsselskaber samt tværgående pensionskasser er væsentlige, langsigtede institutionelle investorer. Der er tale om en helt afgørende gruppe af sådanne herhjemme. Skal viljen til og muligheden for aktiv erhvervsinvestering i Danmark fremmes og ikke hæmmes, må det naturligt forudsætte, at man ikke fra lovgivningsmagts side ud fra overfladiske såkaldte harmoniseringshensyn lægger hindringer i vejen for virksomhedsledelsernes varetagelse af investeringsopgaver, ud over de spredningsregler der allerede findes.

Pensionsopsparing og pensionsdebatten

Pensionsopsparings vilkår har været drøftet ved adskillige lejligheder i det forløbne beretningsår. I den forbindelse er det tilfredsstillende, at det i disse tilfælde hver gang af et massivt politisk flertal er blevet slået fast, at man vil fastholde eksisterende skatteregler for pensionsopsparingen og således garanterer, at der ikke gennemføres ændringer i retning af forringede fradragsvilkår eller øget realrentebeskatning, ligesom folkepensionens grundbeløb fastholdes som en ydelse for alle. Det er væsentligt for tilliden til pensionsopsparingen, som der i årene fremover nok vil blive brug for, at dette slås klart fast. Jeg hilser derfor de politiske tilkendegivelser velkomne og kan love, at Assurandør-Societetet vil sikre, at disse ikke går i glemmebogen.

Under de nævnte pensionsdebatter er det blevet fremført, at fradragretten alene giver

anledning til mindre statslig opsparing og en større privat opsparing, men ingen samlet forøgelse af den indlandske opsparing. Man kunne derfor lige så godt afskaffe fradragsretten og lade staten spare op. Der må helt klart tages afstand fra dette synspunkt. Alle socio-økonomiske erfaringer viser, at staten altid har vanskeligt ved at præstere en større opsparing, idet den politiske proces i tilfælde af overskud altid tvinger udgiftsniveauet i vejret. Pensionsopsparing hører derfor uomtvisteligt hjemme i den private sektor.

På det seneste har der også været debat om den såkaldte demokratisering af pensionsopsparingen. Et udvalg under Økonomiministeriet har som bekendt afgivet en betænkning vedrørende: "Demokrati og åbenhed om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger". Societetet har deltaget i udvalgsarbejdet, og vi finder, at betænkningen som helhed er en afbalanceret vurdering af dette felt.

Assurandør-Societetet går helt klart ind for åbenhed på pensionsopsparingens område. Vi har f.eks. bidraget hertil ved aftaler om bonusprognoser og pensionseksempler og senest ved opstilling af de enkelte selskabers nøgletal, som vi nu vil se offentliggjort i forbindelse med livs- og pensionsforsikrings-selskabernes årsregnskaber for 1995.

Pensionsmarkedsråd

Ved Folketingets forespørgselsdebat den 9. april d.å. gav økonomiministeren udtryk for, at det var regeringens hensigt at søge oprettet et pensionsmarkedsråd med sekretariatsmæssig betjening i Finanstilsynet. En sådan mulighed er også overvejet i den nævnte betænkning. Det er hensigten, at pensionsmarkedsrådet skal virke debatskabende inden for områder som pensionsinstitutternes investeringspolitik og medlemsindflydelse samt drøfte generelle spørgsmål inden for pensionsområdet, idet rådet på eget initiativ skal kunne tage emner op til diskussion. Det

er nødvendigt at sikre, at der ikke bliver tale om en yderligere bureaukratisering på området. I forvejen er livs- og pensionsforsikrings-selskaberne og pensionskasserne nogle af de mest regulerede finansielle institutioner her i landet. De er underkastet en indgående regulering via Finanstilsynets indsats, revisionsbestemmelser, regler om ansvarshavende aktuarer osv. Foruden Finanstilsynet arbejder Forbrugerstyrelsen, Forbrugerombudsmanden, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og Konkurrencerådet på området. Vi vil fra Assurandør-Societetets side gerne give tilsagn om en positiv deltagelse i pensionsmarkedsrådet, men der er behov for en sikker styring af rådets arbejde, hvis det skal resultere i noget positivt. I øvrigt kan jeg tilslutte mig hovedindholdet i regeringens betragtninger under Folketingets demokratidebat.

Men derudover må man nok sige, at demokratiseringsdebatten allerede i sit ud-spring var forfejlet. Mange har nemlig glemt, at man for ikke mange år siden herhjemme havde en debat om nødvendigheden af pensionsdækning for store grupper på arbejdsmarkedet. Debatten mandede ud i indførelsen af et ganske pluralistisk system med mange forskellige ordninger afpasset efter forskellige faggruppers ønsker og aftalt med modstående lønmodtager- og arbejdsgiverorganisationer. Det var en god løsning, og den blev da også rost til skyerne, da den gradvis kom til verden. Den således skabte danske pensionsmodel har vakt opmærksomhed i andre lande, og den har karakter af et forbillede, når de ellers betydelige pensionsproblemer drøftes i de fleste andre EU-lande. Derfor vil det være helt uden fornuft, hvis det fra politisk hold lykkes at slå den danske model i stykker. Det kan således ikke nytte at tro, at det vil være muligt at indføre fri flytteret for kollektive pensionsordninger, hvadenten der er tale om firmaordninger eller ordninger, som dækker en bredere del af arbejdsmarkedet. Kombinationen af individuelle og kollektive pensions-

ordninger er i øvrigt det centrale kendetegn ved det danske pensionssystem, som vi ubetinget skal værne om.

Der er også grund til at fastslå, at princippet om den bedst mulige forrentning fremdeles bør være det helt tilgrundliggende for pensionsopsparingen, og at dette naturligvis bør tilgodeses ved en professionel forvaltning af pensionsmidlerne. For det er vel pensioner og aldersforsørgelse, kunderne skal have, og ikke kortsigtet opfyldelse af avancerede personers ideologiske drømme. ”Grønne” investeringer kan givetvis også være rentable, men afgørende er, at investeringerne skal foretages ud fra en helhedsbetragtning – og ikke blot fordi de er ”grønne”. Det er derfor nødvendigt, at investeringerne fortsat kan ske ud fra en professionel investeringsstrategi uden påvirkning af kortsigtede politiske diversificeringsønsker.

Hvis man humoristisk skulle trække paralleller, kan man jo også fastslå, at bus- og togpassagererne heller ikke stemmer om ved hvilke stationer, der skal holdes, lige så lidt som lånerne på folkebiblioteket afgør bogindkøbet. Demokratiseringsordninger vedrørende skolebestyrelser, menighedsråd o.a. har heller ikke haft succes eller har udløst noget stort folkeligt engagement.

Det vil derfor nok være fornuftigt at overveje situationen to gange, inden man igangsætter alt for mange ordninger, der giver grobund for politiske kandestøberier. Det fører ikke noget fornuftigt med sig.

Enkeltemner igennem året

Afsluttende vil jeg pege på nogle af de enkeltemner, som societetet i beretningsåret har beskæftiget sig med. Jeg skal kun omtale enkelte problemer og derfor også henvise til den trykte beretning, som er udsendt til årsmødets deltagere.

Som bekendt blev i slutningen af 1995 vedtaget lovgivningen om en børsreform.

Herefter er fondsbørsen genopstået som et privat aktieselskab, og der er etableret et fondsråd som markedstilsyn. Fra investorside har vi ikke lagt skjul på, at vi har været utilfredse med børsforhandlingernes forløb og med det resultat, der er nået. Nu er reformen imidlertid en realitet, og forsikringsselskaberne vil naturligvis loyalt medvirke til samarbejdet omkring børspladsen i København.

I beretningsåret har også Konkurrencelovsudvalget fremlagt et forslag til ny konkurrencelov. Her har udvalgsarbejdet fungeret tilfredsstillende, og societetet støtter på linie med de øvrige erhvervsorganisationer det udarbejdede lovforslag. Det er jo som bekendt ikke den nuværende erhvervsminister, der har ønsket en ny konkurrencelov. Kan det foreliggende forslag ikke vinde tilslutning, skal vort råd til ministeren da også blot være, at vi så beholder den eksisterende konkurrencelov, der ikke er ældre, end at den trådte i kraft i 1990.

Finanstilsynet har i beretningsåret haft en til tider stormomsust tilværelse. Societetet har i mange år haft et godt samarbejde med tilsynet, og da kaptajnen snart går fra borde, vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke direktør Eigil Mølgaard for samarbejdet, først i Forsikringstilsynet og siden i det fusionerede tilsyn, Finanstilsynet.

Finanstilsynet har i de seneste år været prægelknabe for en del medier og politikere på Christiansborg. Man bør ikke glemme, at Finanstilsynet har en vanskelig opgave at varetage, hvor der med mellemrum skal træffes beslutninger på et ufuldstændigt grundlag. Hvis man senere i bakspejlets klare lys vurderer sådanne sager, kan det godt være, at der ville være truffet andre beslutninger, men her er det væsentligt at se på, i hvilke situationer beslutningerne er truffet.

I det forløbne år har forsikringserhvervets adgang til telefonsalg – den såkaldte dørsalgsgang – atter været diskuteret. Forbrugerrådet og Forbrugeroombudsmanden ønsker

gerne denne adgang fjernet, men Folketingets flertal er dog alene indstillet på en begrænsning, for så vidt angår visse opsparingsprodukter. Jeg hørte i øvrigt i min barndom om ældre mennesker, der led af telefonskræk, da telefonen vandt almindelig udbredelse. Jeg troede imidlertid, at i vor moderne tid var telefonen og andre teknologiske landvindinger blevet en så væsentlig del af vor hverdag, at det var naturligt at anvende disse som et integreret led i vor tilværelse.

At en afskaffelse oven i købet ville gå mest ud over de mindre og mellemstore forsikringsselskaber, der medvirker til at sikre beskæftigelsen lokalt over hele landet, skal kun nævnes for fuldstændighedens skyld.

De samme kræfter har sammen med Registertilsynet søgt at stoppe societetets planer om at oprette et fælles skaderegister for forsikringsselskaberne. Registeret skal muliggøre en mere systematisk indsats mod organiseret forsikringssvind. Et tilsvarende register fungerer allerede med stor succes i Norge. Ikke mindst den præventive virkning af et fælles skaderegister bedømmer societetet som betydelig. Det forekommer derfor ufatteligt,

at Registertilsynet i første omgang har søgt at spænde ben for oprettelsen af skaderegisteret – til glæde for forsikringssvindlerne og til skade for de almindelige forsikringstagere. I forbindelse med det forestående udvalgsarbejde om en ny registerlovgivning vil det være societetets klare krav, at anerkendelsværdige og naturlige aktiviteter som skaderegisteret ikke skal kunne forhindres. Denne registerskræk er i øvrigt ude af trit med befolkningens almindelige accept af udviklingen i informationsteknologien og dens anvendelse til registrering for at afskære socialbedrageri.

Til slut skal der også herfra – med gentagelsens styrke – lyde en tak for det gode samarbejde vi i det forløbne år har haft med vort ressortministerium, Erhvervsministeriet, med Finanstilsynet og Økonomiministeriet. Ligeledes en tak til de øvrige ministerier og offentlige myndigheder og andre organisationer for et velfungerende samarbejde. Sidst men ikke mindst en tak til pressens repræsentanter for deres interesse, der både bidrager til at udbrede kendskabet til forsikring og pension og samtidig holder os til ilden.